

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1354/2025
13.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Миљковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 219/24 од 17.04.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж1 123/25 од 12.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Миљковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 219/24 од 17.04.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж1 123/25 од 12.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К 219/24 од 17.04.2025. године окривљене АА и ББ, оглашене су кривом, због по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за која су осуђене на новчане казне у износу од по 100.000,00 динара, које казне су дужне да плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим што је одређено да ће, уколико окривљене не плате наведене новчане казне у остављеном року, исте бити замењене казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Према окривљеној АА, на основу одредбе члана 87. Кривичног законика, изречена је мера безбедности одузимања предмета – ручне тестере, ближе описане у изреци пресуде.

Истом пресудом, обавезане су окривљене да плате трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем, као и да на име

паушала плате износ од по 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећене АА и ББ су ради остваривања имовинско правног захтева упућене на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 123/25 од 12.08.2025. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Миљковића и преиначена је пресуда Основног суда у Алексинцу К 219/24 од 17.04.2025. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљена АА, због кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осуђена на новчану казну у износу од 80.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим што је одређено да ће, уколико окривљена не плати наведену новчану казну у остављеном року, иста бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци, док је жалба браниоца окривљене ББ, одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Милош Миљковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљену АА ослободи од оптужбе и одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда или да исте укине и предмет врати на поновно одлучивање нижестепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА наводи да се правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати, јер сведоци ВВ и ГГ на главном претресу дана 26.06.2023. године, нису положили заклетву.

По налажењу Врховног суда изнети наводи браниоца нису основани, будући да из записника о главном претресу Основног суда у Алексинцу од 26.06.2023. године јасно произилази да су сведоци ВВ и ГГ, пре свега, упозорени да имају право да одбију сведочење уколико би тиме изложили себе или лица из члана 94. став 1. ЗКП тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, као и да су упозорени и опоменути на дужност казивања истине и последице давања лажног исказа у смислу члана 95. ЗКП, а је суд, у складу са одредбом члана 96. ЗКП, од сведока захтевао да положи заклетву, уз упозорење да ће се разлози евентуалног одбијања унети у записник, након чега су изјавили да желе да сведоче и да ће положити заклетву, па потом и дали свој исказ. По оцени Врховног суда, тиме су, супротно наводима захтева,

у потпуности испоштоване све законом прописане претпоставке за законито извођење ових доказа, а сама чињеница да формални текст заклетве није унет у записник, нема утицаја на законитост ове доказне радње, будући да из самог записника недвосмислено произилази да су сведоци ВВ и ГГ, заклетву уредно положили.

Следствено наведеном, као неосновани се оцењују наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је извођењем ових доказа и заснивањем побјаних правоснажних пресуда на истима, суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред овога, бранилац окривљеног у захтеву указује да је суд у конкретном случају погрешно применио одредбу члана 122. став 3. Кривичног законика, којом је прописано да учиниоцу кривичног дела из става 2. исте одредбе, суд може изрећи судску опомену. Међутим, наводи захтева о томе да ли у конкретном случају постоје услови и оправданост да се учиниоцу изрекне судска опомена, представљају питање чињеничне оцене ои представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП, а не правно питање чија би погрешна примена могла бити предмет захтева за заштиту законитости. На повреду одредбе члана 440. ЗКП, указује се и осталим наводима захтева, којима бранилац оспорава оцену изведених доказа и постојање умишљаја код окривљене АА и износи сопствено виђење предметног догађаја, док наводи којима указује да је суд одбио поједине доказе предлоге одбране, представљају повреду одредбе члана 395. ЗКП, међутим, како повреде одредби чланова 395. и 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у оцену и разматрање ових навода, није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић